

Publicerad 2011-10-24 19:35 av Lethe

Lite pubertal existentiell livskris. Men den har inte gått över, så vad fan.

Skriven i november 2009.

Foto:

© *ArsPoetica Photography*

All rights reserved

Ensam

Det är diffust. Man tänker inte på det längre. Ändå tänker man på det varenda sekund. Det liksom skär över tinningen. Rena snitt. Som med en skalpell. En familjär känsla som man älskar och som man hatar.

Den enkla men fundamentala frågan håller en vaken om nätterna. Komplexiteten verkar störa ut sömnfrekvensen. Man har vem-är-jag tatuerat på näthinnan. Vem-vill-jag-vara skrattar som besatt i ens öron. Man håller för dem men det hjälper inte. Inte alls. Stoltheten sliter i nacken. Stelopererar ryggen. Tar bestämda steg.

Det finns inget hemma och inget borta. Allt är samma sak. Träd som träd. Gata som gata. Vem fan bryr sig. Det kvittar i alla fall. Solen skiner likadant överallt. Månen strålar inte kraftigare. Regnet faller inte tyngre. Vinden för en inte bort.

I slutändan är det som att leka rysk roulette med sig själv, men pistoljäveln smäller aldrig av. Den bara klickar. Man bara önskar att den skulle sluta. Sluta klicka. Men det upprepas. Och upprepas. Och upprepas. Klick. Klick. Klick. Klick. Klick. Klick. Klick. Klick. Klick. Klick. Klick. Klick. Klick. Klick. Klick. Klick.

I det korta ekot ställer man sig samma fråga man gjort i tjugo år. Ser samma regn. Misslyckas igen och igen. Upplever samma tomhet. Samma känsla. Känslan av att aldrig passa in.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lethe med Poeter.se id #37713 innehar upphovsrätten